

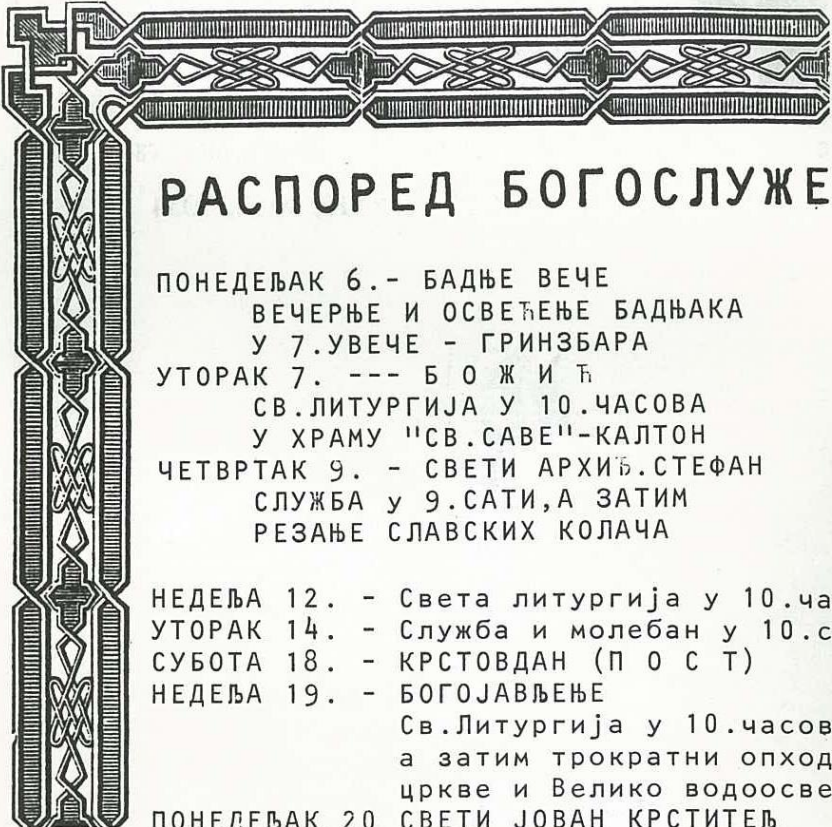
СВЕТОСАВНИК

СЛОБОДНЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕНОШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ „СВ. САВА“

230 Station St., CARLTON NORTH, VIC., 3054



*Црква Светиој Теодора Сиратилаша у Доњим Боишевици-
ма, код Окучана, као стравични сведок хрватској прогони
у европску културу*



РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

ПОНЕДЕЉАК 6. - БАДЊЕ ВЕЧЕ
ВЕЧЕРЊЕ И ОСВЕЋЕЊЕ БАДЊАКА
У 7.УВЕЧЕ - ГРИНЗБАРА

УТОРАК 7. --- Б О Ж И Ћ
СВ.ЛИТУРГИЈА У 10.ЧАСОВА
У ХРАМУ "СВ.САВЕ"-КАЛТОН
ЧЕТВРТАК 9. - СВЕТИ АРХИЋ.СТЕФАН
СЛУЖБА у 9.САТИ, А ЗАТИМ
РЕЗАЊЕ СЛАВСКИХ КОЛАЧА

НЕДЕЉА 12. - Света литургија у 10.часова
УТОРАК 14. - Служба и молебан у 10.сати
СУБОТА 18. - КРСТОВДАН (П О С Т)
НЕДЕЉА 19. - БОГОЈАВЉЕЊЕ
Св.Литургија у 10.часова
а затим трократни опход око
цркве и Велико водоосвећење.

ПОНЕДЕЉАК 20 СВЕТИ ЈОВАН КРСТИТЕЉ
Служба у 9.часова изјутра, а
затим резање славских колача

НЕДЕЉА 26.-- СВЕТОСАВСКИ ФЕСТИВАЛ У КАНБЕРИ
НЕМА СЛУЖБЕ У НАШОЈ ЦРКВИ

ПОНЕДЕЉАК 27 СВЕТИ САВА, ПРВИ АРХИЕПИСКОМ
И ПРОСВЕТИТЕЉ СРПСКИ.
СВЕТА ЛИТУРГИЈА У 10.ЧАСОВА

НЕДЕЉА 2. -- ХРАМОВНА СЛАВА

НЕДЕЉА 2. -- ЦРКВЕНА СЛАВА у 10.часова у
Светосавском дому-ГРИНЗБАРА

С В Е Т О С А В Н И К

Издање Слободне Српске
Православне Црквеношколске
Општине 'Свети Сава'- Калтон
са благословом Њ.П. Епископа
Аустралијско новозеландског
Г.Василија

.....
Издази тромесечно

S V E T O S A V N I K

published by
The Free Serbian Orthodox Church
"St.Sava"-MELBOURNE
With the blessing of His Grace
Bishop Basil

.....
Published Quarterly

СА РЕДОВНЕ ГОДИШЊЕ СКУПШТИНЕ

У Недељу 15. децембра 1991. одржана је Редовна годишња скупштина чланова ове ЦШ општине.

По извештајима је изабрана следећа управа:

Претседник: Витомир Обрадов
 Подпретседник: Раде Оклобџија
 Секретар: Јовица Пјевач
 Благајник: Манојло Поповић
 Књиговођа: Бранко Рупар

| | |
|----------------------------|----------------------|
| Љубо Наградић | Александар Лукић |
| Радисав Живановић | Драгољуб Гвозденовић |
| Живадин Петровић | Петар Ђорђевић |
| Ђуро Јакшић | Мирко Добријевић |
| Живота Нешић | Милијан Кулинчевић |
| Глигорије Хешков | Спасоје Цвикић |
| Радмило Живковић | Анђелко Шиповац |
| Драгомир Ђорђевић | Раде Глоговац |
| Лазар Јузбашевић | Чедомир Оклобџија |
| Бошко Цвијетић | Душан Јоветић |
| Малиша Седларевић | Владимир Бошњак |
| Милан Вековић | Ђуро Јовановић |
| Никола Вујанић | Санко Аперлић |
| Парох: о. Драгомир Шиповац | |

Пред новоизабраном управом су многи задатци. Да се приведе крају завршавање Светосавског дома и вани и изнутра, да се добије дозвола о уселењу. Да се ради на одржавању и чистоћи сале и цркве у Калтону, како би српски народ видео да има посла са правим српским домаћинима. Да почне градњу храма и парохијског дома. Да шири братску љубав и разумевање међу свим парохијанима. СРЕЋНО!



**НЕДЕЉОМ И ПРАЗНИЦИМА
 У ХРАМУ СВЕТОГ САВЕ
 СЛУЖИ СЕ СВЕТА ЛИТУРГИЈА
 СА ПОЧЕТКОМ У 10. ЧАСОВА ИЗЈУТРА**

Писмо патријарха Павла британском лорду Карингтону

Као вековни чувар српске духовности и српског националног и културно-историјског идентитета, Српска православна црква је посебно забринута за судбину српског народа у овом преломном часу. По други пут у овом веку, српски народ је суочен са геноцидом и изгоном са територија на којима је вековима живео.

Први пут се то догодило током Другог светског рата, под тзв. Независном Државом Хрватском, квислиншком и фашистичком творевином нацистичке Немачке и фашистичке Италије. Том приликом, преко 700.000 Срба заклано је и уморено. Срби су лишавани живота и на друге, по правилу сурове, начине у Јасеновцу и другим логорима смрти и у бројним јамама и понорима. У таквим јамама неки од њих и данас почивају, а по неки из јама избављени још су и данас живи сведоци тог страдања и пакла. Све ово је чињено према програму стварања етнички чисте Хрватске и затирања свих Срба, што је најбоље изложио усташки министар богоштовља и наставе, доглавник Миле Будак, који је

рекао: „Један дио Срба ћемо побити, други раселити, а остале ћемо превести у католичку веру и тако претопити у Хрвате“.

Битан део тог злочиначког наума било је насилно покрштавање православних Срба, што је проводила Католичка црква у Хрватској.

Провођење тог злочиначког плана изненадило је чак и специјалног немачког посланика Хермана Нојбахера, који је на следећи начин извештавао своје претпостављене: „Рецепт за православце усташког вође и поглавника, Анте Павелића, подсећа на најкрвавије ратове који се памте: 'Једна трећина мора се покатоличити, једна трећина мора напусти земљу, једна трећина мора умрети!' Последња тачка програма била је спроведена... На основу извештаја који су допрли до мене, ценим да је број оних који су голоруки поклани, три четврт милиона.“ Тако су Срби постали „дивљач за одстрел“, спискови смрти били су готово бескрајни.

Са поновним проглашавањем независности Хрватске и изричитим признањем њеног представника,

Фрање Туђмана, да је њена претеча у том наводно непрекинутом хиљадугодишњем континуитету хрватске државности, и тзв. Независна Држава Хрватска, започело је ново, а по могућим последицама можда и погубније страдање Срба у Хрватској. Ти наши сународници, исте вере и крви, суочени су са следећим кобним избором: или ће се оружјем у руци изборити за опстанак у истој држави са матицом српског народа, или ће бити присиљени да се из те „нове“ Независне Државе Хрватске пре или после иселе. Трећега нема. Зато их српска држава и српски народ морају заштитити свим легитимним средствима, укључујући и оружану самоодбрану српских живота и свих српских крајина. Територије на којима је српски народ вековима живео и на којима је априла 1941. имао етничку већину пре извршеног геноцида над њим од стране хрватских квислиншких власти, не могу остати у саставу било какве независне Хрватске, већ се морају наћи под заједничким државним кровом са данашњом Србијом и свим српским крајинама.

Време је да се схвати да жртве геноцида и његови негдашњи, а можда и будући, виновници не могу више живети заједно. После Другог светског рата, нико није присиљавао Јевреје да живе заједно са Немцима у истој држави. Срби су, међутим, били присиљени да живе заједно са Хрватима, додуше у оквиру Југославије као заједничке државе у којој је Хрватска била само једна од шест федералних јединица. Границе те Хрватске нису ни историјске ни етничке, него одређене вољом Јосипа Броза-Тита, вође комунистичке револуције у Југославији, а Хрвата по народности. Оног тренутка кад су Хрвати прогласили независност такве Хрватске, Срби у Хрватској су, користећи то исто право народа на самоопредељење до отцепљења, одлучили да живе у крњој Југославији, односно у држави у којој ће бити матица српског народа. У противном, пре или после били би изложени затирању свог националног идентитета, своје вере и имена, а можда и прогонству и физичком истребљењу. Онима који су вековима унијатили и покрштавали, а у Другом светском

рату и физички затирали Србе само због тога што су Срби и православни, више се не може веровати. Ту страшну истину треба да схвате и сви досадашњи Југословени и цивилизована Европа.

Српска православна црква овим се не залаже само за историјска и демократска права српског народа, већ жели да стане на страну правде и истине, универзалних и хришћанских принципа, на којима би морали да се заснивају односи међу људима и народима.

Српска православна црква се залаже за поштовање интереса хрватског народа, али да се на исти начин уважавају и животни интереси српског народа.

Залажући се за ове принципе, молимо Вас да се и Ви залажете за њих, како би се дошло до праведних решења и како не би огрешили душе.

У духу своје изворне мисије, Српска православна црква, сви њени ахијереји, клирици и мирјани, молиће се и моле се Богу за мир у овој напaћеној земљи.

Председник
Светог архијерејског синода
Архиепископ пећки,
Митрополит београдско-карловачки и
Патријарх српски
+ П А В Л Е



Ни камен на камену није остао од цркве Светеи Спиридона у Пећрињи која је после три ојранизована минирања срањена са земљом

7 КРАЉЕВСКИ ДОЧЕК ПРИНЦА АЛЕКСАНДРА

Када се после полувековног избеглиштва принц Александар појавио у Србији — Србија је заплакала од чуда и узбуђења. Када је принц крочио после полувековног ропства, када је крочио на тло Србије, када је пољубио бусен српске земље донесен за ову прилику из Тополе, Србија је заплакала од кајања, од горчине, од гађења на оно што јој протеклих година није дало сна, хлеба ни мира, од гнева на оне који су је мимо њене воље повели путем страдања и срамоте.

Дочек престолонаследник Александра је и замишљен и организован беспрекорно мада је и власт, са своје стране, доста учинила. Учинила је, прво, све да принц не дође. Многи међу угледним Србима су јој у томе свесрдно помагали. А кад се ништа није могло — учинила је много да народ не дође.

Кад је Београд прокључао, и кад је саобраћај у граду стао, власт је морала да реагује и да се прене из поспаног и равнодушног дремежа. Тада је, власт, послала саобраћајце.

Београдска телевизија је све учинила да долазак принца престолонаследника не обељежи, прикрије и прећути. **Зашто га на једном од своја три канала није преносила?** Међутим, на сам дан доласка, свима је јасно да маневар ТВ Београд неће успети и да је народ провалио, разбио у парампарчад медијску блокаду. Још од раног јутра улице су биле пуне. Народ се отргао контроли Митевићевих наследника. Кад се народ — мимо воље ТВ агитпропа и његових шефова »догодио« — телевизија је променила првобитни став.

Принц се спушта на земљу — Србију

То се у Београду још никада није догодило. На аеродрому »Београд« принца престолонаследника Александра II је од раног јутра чекао народ са песмом, заставама, српским знамењима. Око двадесет хиљада људи се окупило на аеродрому. Онда је јављено да је принц успешно прошао царинску контролу непостојеће државе Југославије. Кад се појавио из хи-



Почетак и краљ

љаде грла, као из дубина земље, као из прокључалог вулкана избија: **Имамо краља! Хоћемо краља! Живео краљ!**

Дочекали су га сви: младићи из Српске гарде и стари ратници, Солунци. Кад се принц појавио, заталасани народ као да је подигла олуја. **Помоз Бог јунаци!** — поздравља принц-престолонаследник момке из Српске гарде. Српска застава, српска омладина, српска гарда и српска химна. Одзвања: **Боже правде! Српског краља Боже храни, српску земљу, српски род!**

Пре тога је принц крочио на бусен српске земље, прекстио се, пољубио свету српску земљу, и заплакао. Овакав сусрет ни он није очекивао. Овакав сусрет није очекивао нико.

Громоломна гласина Вук Драшковића најдјачава масу која ври: **Имам незаслужену историјску част да Његовом Краљевском Височанству и целој краљевској породици пожелим срећно пресељење у пре педесет година отету отаџбину.**

Потребно је време да се принц Александар прибере и почне да говори. Ни њему још увек није јасно да је један мањи град, од двадесетак хиљада људи, изашао да га дочека. Принц почиње да говори али га на пола друге реченице прекида озвучење. Не чује се ништа. Народ се присећа да је реч о подвали. Наслућује ко би могао да буде мајстор-квариш. Сада се чује једнако громогласно из хиљаду грла: **Лопови! Лопови! Бандо црвена! Црвена бандо!**

Озвучење најзад проговара, чује се престолонаследников глас: **Моја мисија је мисија мира, за све људе без обзира на њихова политичка уверења. Радује ме сусрет са Патријархом Павлом и лидерима свих политичких странака. Убеђен сам да ће наш народ имати бољу будућност и да ће заузети своје место у демократској Европи и демократском свету. Овај народ то место и заслужује.**

Опет је народ скочио на ноге и опет је онај исти вулкан прорадио. **Од Тополе па до Равне Горе! — Марширала краља Петра гарда! Маршираће опет Српска гарда!**

Млади принц Петар почиње да говори. Његов дечји гласић се извија пут неба: **Драги мој српски народе! Од свог оца сам научио шта је то Отаџбина! Живела наша земља! Живела Србија!**

Онда се враћа корак назад, кочоперно и равнодушно као да пред собом нема хиљаде људи.

Онда је колона, којој се није видео ни почетак ни крај, кренула. Цео Београд је истрчао на улице. Балкони, кровови зграда, прозори — све се отворило за час и напунило људима. И свуда се чује: **Живела Србија! Живео краљ!** Из углова улица, из хошкова и кафана излазе људи. Јасно се и разговетно види да овај народ некога дуго и предуго чека. И не зна се, поуздано, шта овај народ то хоће и шта слави: **нечији долазак или нечији одлазак.**

Сви јасно осећају да су збацили неки терет, да су збацили неку тескобу, да су се одрекли превеликог и неразговетног страха. Свима који су дочекали краља се чини и да су најзад и слободу дочекали. **Ово би — за све — морао да буде крај једног времена и почетак другог.** Да ли се најзад изашло из мрачних катакомби једноумља? Да ли се заиста измакло диктату цензора? Да ли смо умакли диктатури пролетаријата? Да ли је црв страха истеран на чистину? Да ли је народ коначно измакао контроли? Да лицу се страх иселио из људских мозгова?

Стотину хиљада људи није овде дошло због принца него због себе. Свако од њих би да се са својом прошлшћу разрачуна. Свако од њих би да прекорачи црту и пређе преко прага слободе. Свако од њих кључеве своје судбине би да врати бившим кључарима.

Колона, којој се не види почетак и крај, одмиче београдским улицама корак уморног ратника. Опет се отварају прозори и чичкају дечје главе. Кроз гужву се пролази Бранковом улицом према Славији. **Принц престолонаследник први пут види своју земљу. И сви ми, има нас на хиљаде, као да је први пут видимо.** Нека од данас буде другачије! Да се зло никада више не врати! Нека буде што бити не може!

Прешли смо мост. Има суза а нема сузавца. Колона одмиче ка Славији и даље према Авали.

Принц Александар у Тополи

Путеви у Србији тог дана беху закрчени. Дугачке и прашњаве колоне војних возила, борних кола, иза којих су се, окренуте ка земљи, вукле топовске цеви, одлазиле су на фронт. Непрегледне колоне аутомобила са српским знамењима, са српским заставама од свиле, ишле су у другом правцу, према Тополи, према ус-

таничкој престоници Србије. У једном тренутку је настао метеж и обе колоне су се зауставиле на путу. Две Србије су се среле тога часа. Једна бивша и већ прошла и једна будућа. Две заставе се виоре на ветру: југословенска, комунистичка застава за петокраком и српска застава са белим, двоглавим орлом.

Куда идеш Србију?

Није било ни једног који се ту нашао а да се није запитао: Куда идеш Србију? Према извору или према Ушћу? Према поносу или према срамоти, према издаји или према вазнесењу? Куда идеш Србију? — питамо старца седамдесетогодишњака.

Идем да дочекам краља! Идем да дочекам престолонаследника — одговара он. И оде далеко, у сусрет својој младости.

Стараца седамдесетогодишњака најдосмо и у Тополи, самог. Решио сам са собом да разговара. Да расчисти рачуне и да се исповеди. Не слуша нас — он то сам себи прича. Дођоше комунисти и одбише краља. Пропаде држава. Ја сам краља још десет година после чекао. Па се уморио. А они песницом и шаком, летвом и кљештима и чиме стигну. Краљ да ти се врати! 'Онеш краљ да ти се врати? И певају: Друже Тито ми ти се кунемо! Друже Тито, наш народни сине! Чекао сам још десет година. У том чекању и живот прође. Одрекох се краља и Србије, јер се и она мене одрекла. И заборавила ме. Ни смо више били никакав род. Ни род ни помозибог. Зову они мене на саслушање. Зову ме у затвор. А ја идем трчећи. Па ме пустише из затвора а ја их питам што су ме пустили.

Ја у кућу а они тамо, ја у њиву а они тамо, ја у затвор а они тамо. Ја на таван и они тамо. Да сам у гроб отишао кренули би и они.

Кућу ми опљачкаше, имање отеше само ми живот оставише. Као да је мени до живота. Нема краља и нема Србије нигде ни за лек. Нема човека да га пушком гађаш! Што је ваљало — то су они пушком гађали.

Толико људи а ни један човек.

Цев у уста па кажу: Говори! Ја говорим, после, и крв пљујем. И вичем: Живео КП! Они мени није Живео него Живела КП! А ја њима: Живео КП! Живео! Живео!

Данас ми је срце пуно и прелуно. Препунило се па се прелива. . . А јуче сам могао да умрем. Како да умрем, да не видим краља?

Бели се црква на Опленцу, издалека, као грудва снега бачена пут неба. Народ се подиже на прсте: Ево краља! Ево Србије! Ево краља!

Књижевник Данко Поповић прилази микрофону и гледа испитивачки, лукаво чкиљи, као Милутин. Затим говори: Добро дошли у отаџбину, у Тополу, у престонички град устаничке Србије, у Вашу кућу. Узбуђен и већ уморан од чуда принц не успева ништа више да каже до: Живела Србија! Али се зато једанестогодишњи принц Петар не да збунити:

Драги мој српски народе! Драга браћо и сестре, данас је најсрећнији дан у мом животу и животу моје породице. Нисмо дошли само да се поклонимо сенима нашег деде Александра I, него и да помогнемо нашем народу у овим тешким данима. Дај Боже мир! Живела Србија!

МИОДРАГ МИЛОЈЕВИЋ

ПОГОВОР

Из претходног чланка се види одушевљење српског народа према династији Карађорђевића, што нам доказује да се Србин није дао сломити за пола века комунистичке диктатуре.

Иако су Милошевићеве комунистичке експозитуре поручивали да не долази и да није време да долази он је дошао и био достојанствено дочекан. Мислим да би ускоро требао да се посве врати, да буде са српским народом, да би опет била створена српска краљевина и очистио се комунизам из Србије.

Српски ђаци у емиграцији

ПРАВОСЛАВНА ВЕРОНАУКА У АУСТРИЈСКИМ ШКОЛАМА

Доношењем Закона о увођењу верске наставе за ученике православне вере у основне и средње школе у Аустрији, српској деци у овој германској земљи омогућено је да се образују у духу својих предака. Наставни програм је, у сарадњи са осталим сестринским црквама, припремила и предложила Грчка црква у Бечу, а аустријске власти су га у целини усвојиле. Организацију наставе и избор вероучитеља за српске ђаке вршиће наша Црква, а трошкове ће сносити Министарство просвете Аустрије.

Прве разговоре о увођењу верске наставе за православне у аустријске школе водили су чланови Светог архијерејског синода Српске православне цркве прошле јесени у Министарству просвете у Бечу, у време завршних свечаности поводом 300-годишњице Велике сеобе Срба. Када је недавно владика средњеевропски Константин посетио ово Министарство обавештен је о повољном исходу разговора.

Аустријске власти нашле су, ето, за сходно да српској деци и омладини омогуће упознавање Науке о Христу кроз редовну наставу. Српска влада, насупрот томе, свим силама и без одступања намеће атеистичку идеологију као једино могући поглед за све у Србији.

Са горчином се можемо запитати докле ће Мајка Србија имати овако нетрпељиве просветне усмериваче.

М. Ш.

Као што видите из претходног текста који је у "Православљу" био објављен, и даље је у Србији све по старом. Једино је дозвољена слобода штампе, али нико не зна колико дуго и како ће на крају сви ти што су гласни завршити, ако комунисти продуже још да владају. Не заносите се, бар ви што верујете у Бога да је Милошевић спасиоц. Он је безбожник, без крста, а са петокраком, као и његов "велики учитељ!"

ВЛАДИКА ВАСИЛИЈЕ У ПОСЕТИ СВЕТОСАВСКОМ ДОМУ

Средином новембра месеца имали смо част ми у Викторији да нас званично посети Његово Преосвештенство епископ Аустралијско-новозеландски г. Василије у пратњи архимандрита о. Саве. У петак вече 18. новембра имао је седницу са управом, а у суботу вече, сутри дан, је била прослава Дана епархије у Ст. Албансу.

У уторак 22. новембра посетио је пензионере у Гринзбари и са њима имао заједнички ручак. Дочекан је како доликује и био врло задовољан атмосфером. Разгледао је наш владика све и похвалио постигнути успех. Показали смо му и место за будућу цркву које се њему необично свидело, због положаја.

У петак 1. децембра је одобрен план за цркву.



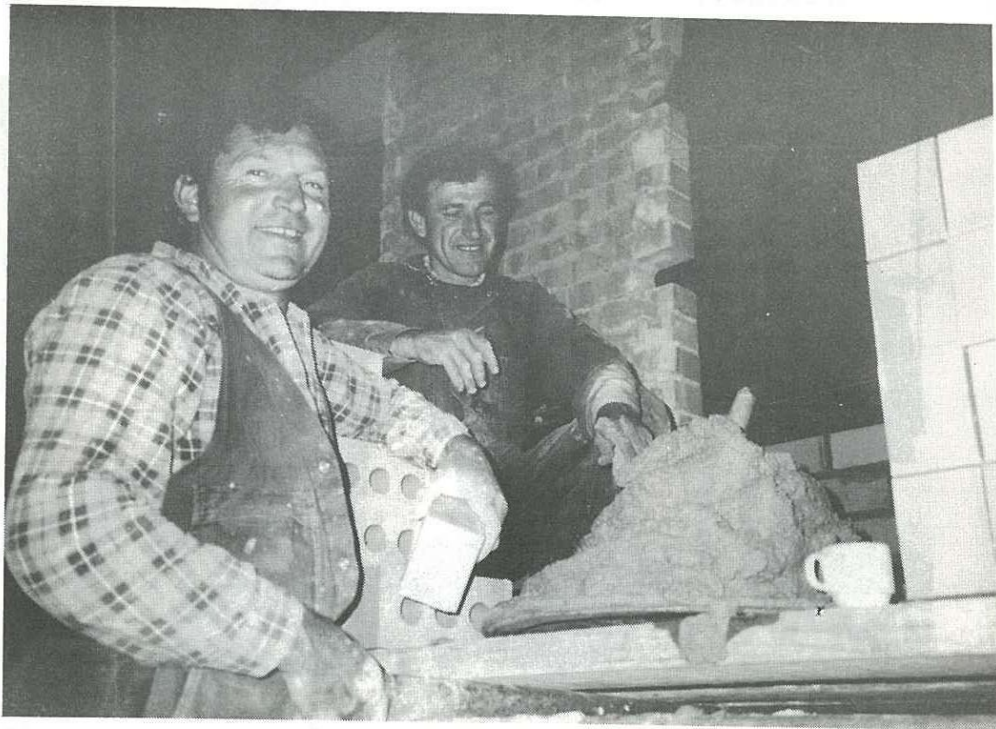
С ЛЕВА НА ДЕСНО: Марко Грмуша, Лазар Јузбашић, Живота Нешић, архимандрит о. Сава, Александар Станковић, епископ Василије, о. Драгомир Шиповац и Михаило Томић пред Светосавским домом.

РАДОВИ НА НОВОЈ КУХИЊИ У СЛИЦИ И РЕЧИ

Драги наши парохијани, извештавамо вас о радовима на кухињи задња три месеца, да би били упознати са свим детаљима и сазнали колико је то велики посао.

Средином септембра је почело зидање кухиње, а тај посао су обавили Радивоје Максимовић и Маринко врло јефтино и стрпљиво, а уједно и по лошем времену. Упоредо са кухињом озидали су и нове клозете што ће да служе за малу салу.

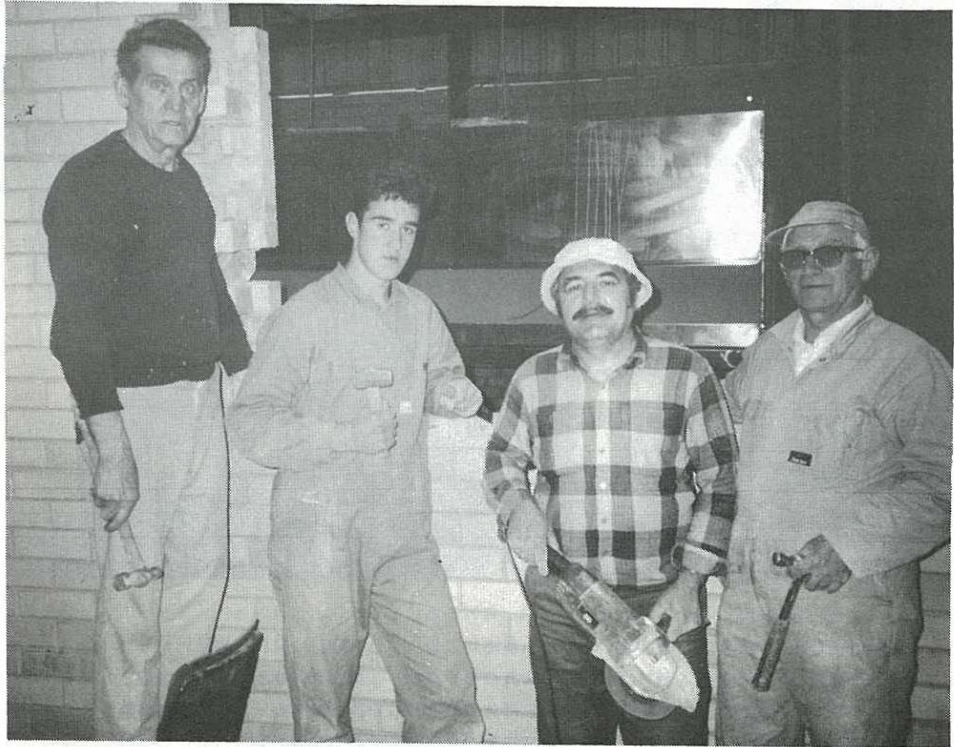
Истовремено су Милутин Костић и Чедо Оклобџија на крову радили, постепено, тако да тек сад приводе и завршавају свој део посла. Они су нам у почетку дигли вентилатор што иде изнад шпорета и провели оба димњака кроз кров.



Радивоје и Маринко зазињују прозоре између велике сале и нове кухиње.

Пошто се нова кухиња дозидивала, предвиђено је да се прозор на малој сали затвори, а такође и два велика што су на великој сали. Морала су се исто врата дупла прорезати из велике сале у нову кухињу. Тај део посла је у највећој мери урадио наш свештеник. Помагали су му Манојло Поповић, Ранко Булатовић, као и Драгољуб Гвозденовић. Целу салу је била прекрила прашина од "грајнде", али није било избора. Онда су зидари све то лепо повезали, зазидали и врата нова уградили.

Потребно је било направити шест прозора. Два за кухињу и четири за клозете. Пошто је одприје било материјала, то је Раде Оклобџија са Витом Обрадовим и Драгољубом Гвозденовићом све направио на време да би их зидари уградили по пропису. На тај начин је доста уштеђено, а уједно имамо јаке оквире за прозоре, и исте као и остале на сали.



Изсецање цигле око прозора у малој сали:
Александар Лукић, Владо Шиповац, Манојло Поповић
и Драгољуб Гвозденовић.

Било би грехота не похвалити и захвалити се нашим вредним пензионерима који су урадили један незгодан посао - чишћење читаве велике сале од прашине која је прекрила све током изсецања цигле око два прозора и за дупла врата. Требало је сваку столицу прво пребрисати сувом крпом, па мокром. Астале такође, а онда и целу салу, која изгледа као пољана кад се на њој чисти.

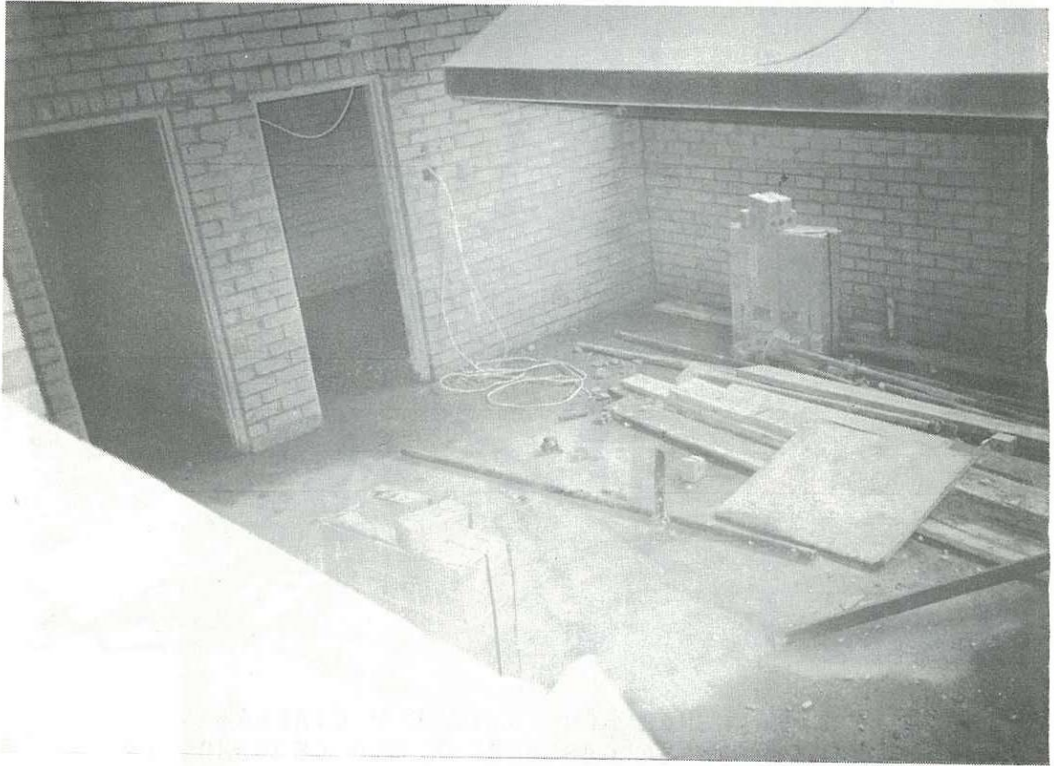
Што се тиче држања чистоће у сали, ми можемо само да се захвалимо неколицини пензионера, који сваког уторка на челу са Александром Лукићем почисте све и наместе. Да није њих, не знам како би се толике просторије одражавале.



ПЕНЗИОНЕРИ ПОСЛЕ ЧИШЋЕЊА САЛЕ ОД ПРАШИНЕ:
Живота Нешић, Милан Оклобџија, Милица Кешељ,
Милош Дакић, Цвита Гавриловић, Милка Поповић,
Радмило Живковић, Софија Драгићевић, Александар
Лукић, Милорад Кешељ, Миле Рајковић, Милка Лукић,
Грозда Ђукић и Војисав Драгићевић

Ова слика испод, је поглед на тек озидану кухињу. Сликана је са прозора што је био у малој сали, а сад је зазидан. Ова двоја врата што се виде: једана су од хладњаче, а друга од магацина. Ово што је надкрилило на средини је вентилатор, а испод њега су два шпорета. На супротној страни се види метални стуб и ту ће бити машина за прање суџа.

Није био мали посао све организовати да буде што је могуће брже и на време, а посебно кад се ради на добровољној основи. Јер све је до сада добровољно урађено, изузев зидања и покривања.



Кад је већ кухиња озидана, почеле су кише и тадаа смо приметили да вода испод и поред зида улази у кухињу, пошто је нижа од мале сале за један метар, а осим тога стјече се и задржава уза зид. Зато су се једне суботе скупили: о. Драгомир, Алекса Шиповац, Лазо Лазич и Владо Ковачевић па откопали испод темеља са горње стране и са бока, ставили шупљикаве цеви и

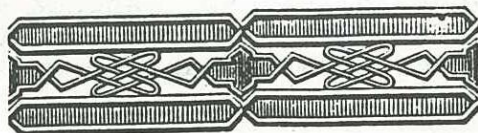
излили шахту која би примала сву воду што се стјече и тако изловао темељ. Био је то врло напоран посао, јер се ручно и копало и бетон мешао.

После је о. Драгомир замалтерисао цео зид са обе стране са малтером у коме је текућина за изолацију, а онда кад се осушило премазао катраном и по томе ставио дебелу пластику. Надамо се да је добро осигурано од влаге.



ПОСЛЕ КОПАЊА ИЗНАД НОВЕ КУХИЊЕ И СТАВЉАЊА ШУПЉИКАВИХ ЦЕВИ ЗА ОДВОД ВОДЕ ШТО СЕ СЛИВА СА ИМАЊА, ОВА ЧЕТВОРИЦА СУ МАЛО ПРЕЗАЛОГАЈИЛА ПРЕ ИЗЛИВАЊА ШАХТЕ:

Лазо Лазич, Владимир Ковачевић, о. Драгомир Шиповац и Анђелко Шиповац.



Вентилатор, који смо купили за кухињу морао се да прилагоди нашим потребама, а мотори што вуку пару из кухиње било је потребно да се прописно прегледају и тек онда ставе. Тај посао је обавио члан Одбора наш Санко Аперлић.

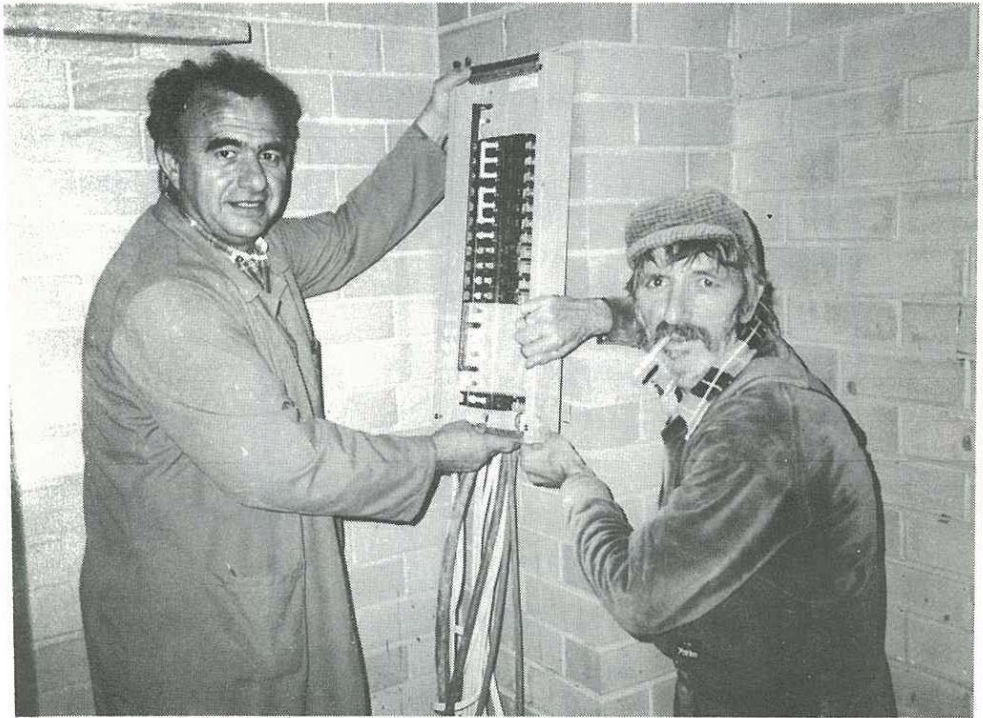
Овде га видимо како бруси врата после варења које је обавио наш вредни Стево Гајић. Санко је такође и очистио вентилатор и остало са паром под притиском, а коју је позајмио наш угледни бизнисмен Никола Глововац.



САНКО АПЕРЛИЋ, иако спор, достиже доста посла да заврши.

Током зидања и после зидања велики посао је обавио Младен Младеновић, из Спотсвуда. Требало је од улаза, где је главни сат довести жике за једнофазну и трофазну струју и онда све распоредити и развести по кухињи. Имао је мало и помоћника, а то су били: Марко Радовановић, Владо Шиповац, Захарија Васиљковић, Душан Антић и Радомир Драгољевић. Он је такође провео жице у нове клозете. Цео овај посао, који изискује велики напор и доста времена, а да не говоримо колико има да путује, обавио је бесплатно. Тај његов прилог у раду треба да га уврсти макар у Добротворе Светосавског дома.

Нека те брате Младене Бог и Свети Сава благослове што си жртвовао толико за своју цркву и Српство!



МЛАДЕН МЛАДЕНОВИЋ (лево) наш велики мајстор за електрику са својим верним помоћником Душаном Антићем после постављања кутије за прекидаче у новој кухињи.

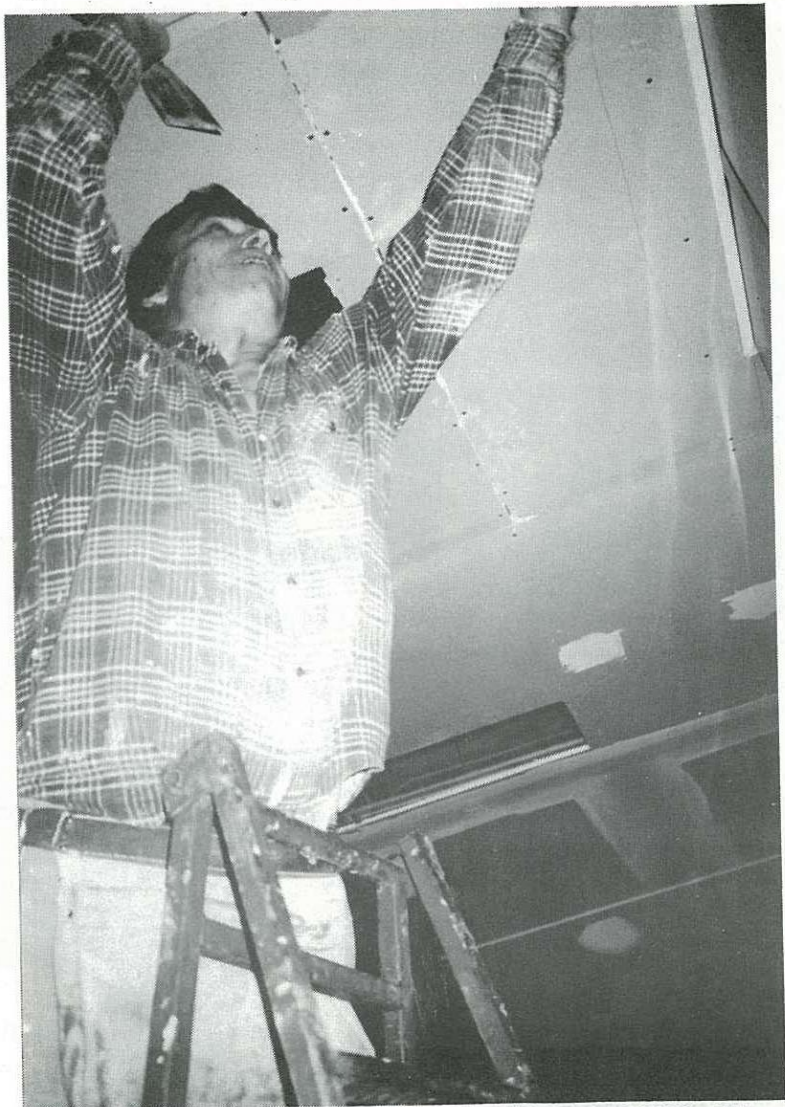
Следећи посао који је требало урадити био је - плафон. Тога се прихватио Маринко Драганић. Једне суботе је Маринко са А.Шиповцом поставио мрежу за висећи плафон, а онда је за два-три петка са неколико људи поставио пластер табле, а онда изрезао светла у плафону - њих тринаест.

И ово је био леп прилог и уштеда у плаћању скупих мајстора.



МАРИНКО ДРАГАНИЋ прорезује пластер за светла у новој кухињи, жалећи се на скелу да је ниска.

Пошто је Маринко пуно заузет послом, морали смо у Спрингвалу тражити мајстора да замаже пластер, како на плафону, тако и на зидовима, изнад плочица. Дошао је Милутин Милановић и цео дан радио, без ручка, јер није имао нико да спреми, као и увек, а није могао оставити посао да купи нешто. И поред све журбе још један дан ће пластераш морати да ради да све заврши.



МИЛУТИН МИЛАНОВИЋ, завршава посао на плафону, попуњавајући пластер гипсом.

Да би вам дочарали о организовању било каквог посла нек вам послужи прављење клупа за школу. Јеремић Мида нам је исекао и поклонио железно за 16. астала. Онда је Санко Аперлић све заварео и офарбао. Тада је Стево Савановић дошао једног уторка и са ротари машином лепо заокружио ивице даске. Спасоје Цвикић са њим и још неким пензионерима је зашарафио даске, па је после о. Драгомир лаком префарбао. А на крају све је завршим лаком премазао Војо Николић.

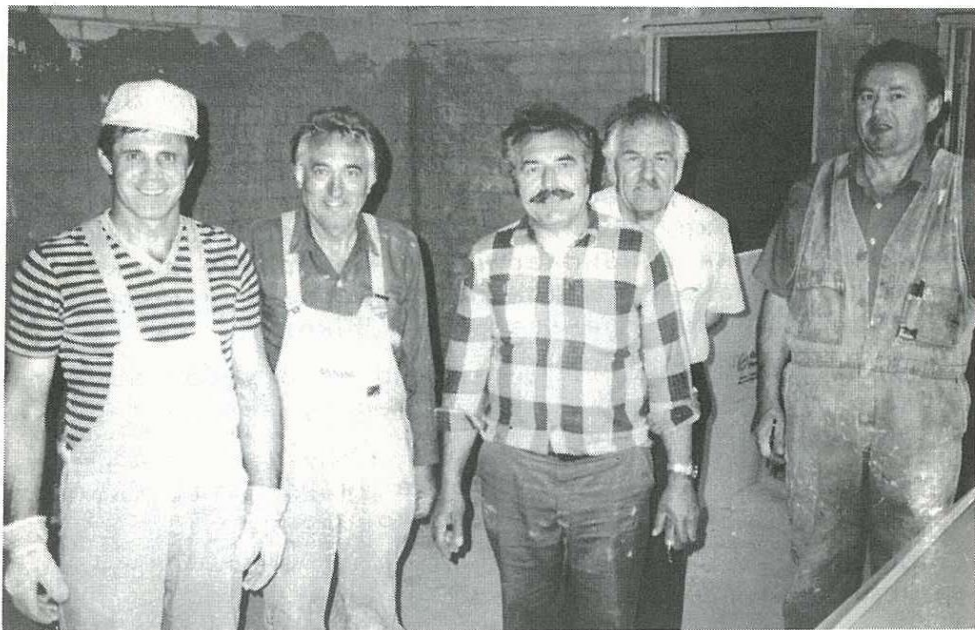
Као што видите на слици, имамо врло добро намештену школу за 32 деце. Доле је тепих, велика табла и остало потребно за школу.

Деца радо долазе сваког петка увече после фолклора и доста науче, мада је кратко време.

Било би нам драго ако би се неко, ко је прави учитељ пријавио да помогне свештенику у школи.



Овако сад изгледа нова учионица за децу петком вече. Обратите пажњу на децу!



ЈЕДНЕ СУБОТЕ:Радомир Драгољевић, Витомир Обрадов,Манојло Поповић, Мијо Талијан и Раде Оклобџија.



ПЕТАР ПАВЛОВИЋ, мајстор за стакларију. Кад је год стакло сломљено-Перо је одмах дошао и завршио посао.Сва је нова стакла поставио.

Шта би ми да није Зорана Краварског. Наплаћали би се као нико за скупе пламберске послове. А овако, за цео његов вишедневни рад са његовим радницима платили смо само за покриће петрола што је долазио.

Овде на слици видимо Зорана како копа темељ изнад целе сале за потпорни зид. Он је такође ископао две шахте и залио. Помагао му је и Митар Козомара.



ЗОРАН КРАВАРСКИ на свом мини копачу, копа за потпорни зид темељ. Сад је тај зид већ озидан.

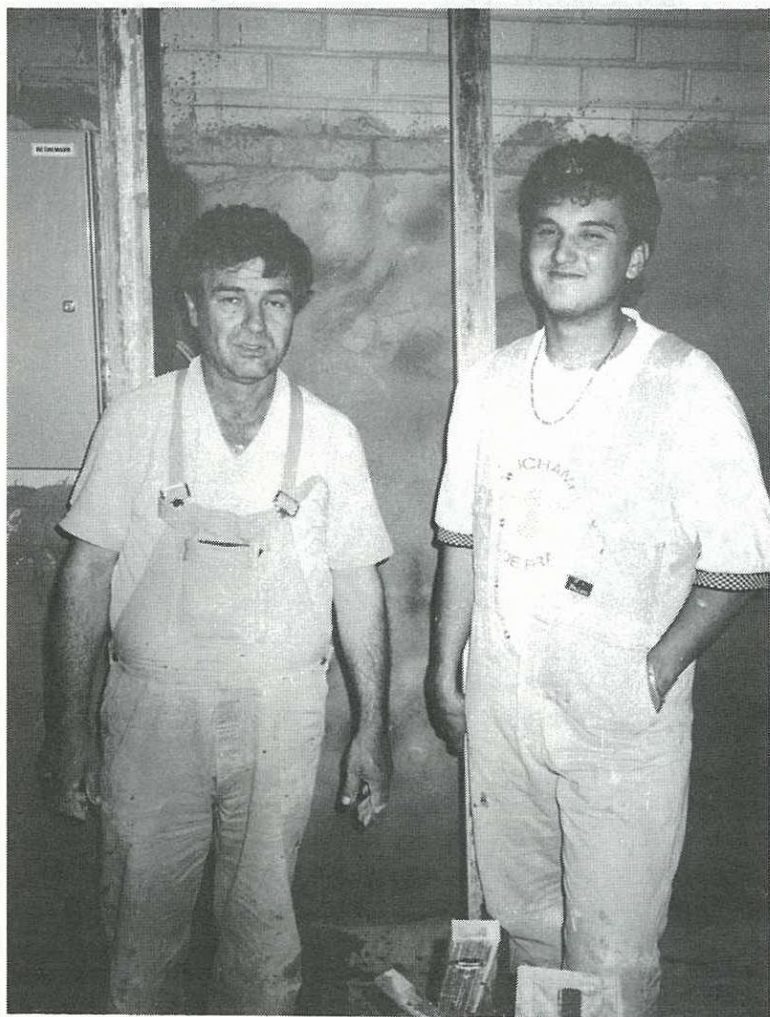
Да није Михаила Томића, сумњам да би се и једно дрво зеленило на имању, а захваљујући њему изгледа као парк. Он редовно долази током лета сваке недеље у пет сати изјутра и свако дрво залије. Осим тога он редовно коси траву. Додуше, помаже му и Живота Нешић у задње време.



Михаило Томић, кум Светосавског имања, иако 73. године не боји се велике косаче машине.

Ни један члан ове ЦШО није задње две године привредио колико Раде Глоговац. Поставио је на улазу у велику салу преко 100 квадратних метара плоча, а сад у кухињи се нарадио и намучио као нико. Морао је на зидове прво ставити малтер у висини од два метра, па онда залепити плочице. Онда је два дана стављао за плочице подлогу за патос и онда налепио плочице. Тај његов посао вреди око 10.000 долара

Још толико посла га очекује и у клозетима.



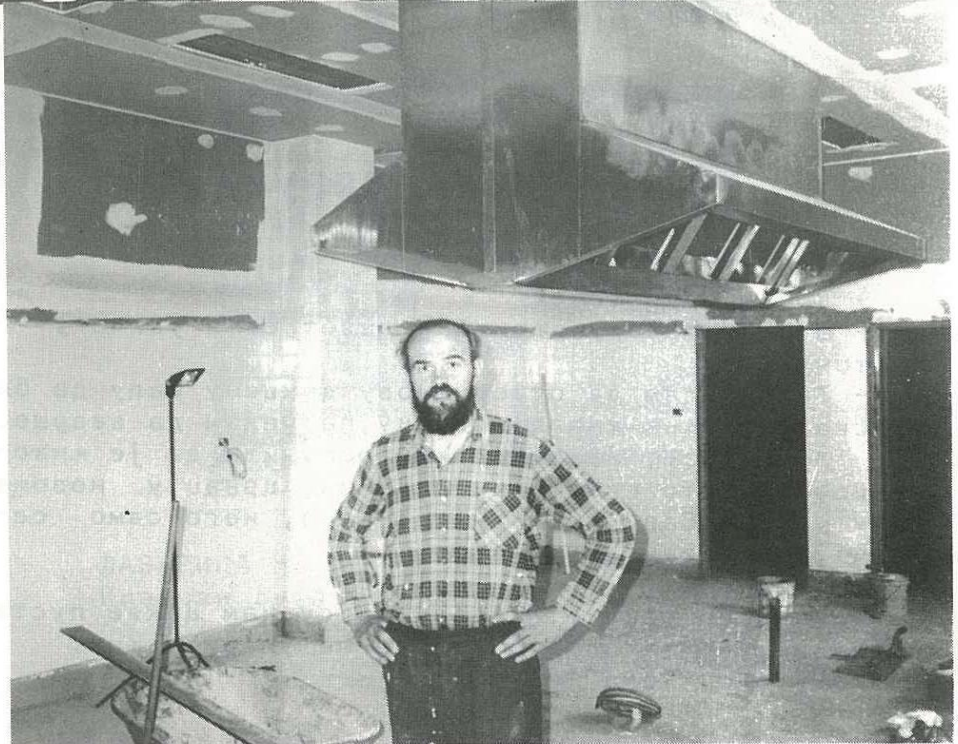
РАДЕ ГЛОГОВАЦ са сином МОМЧИЛОМ у новој кухињи после малтерисања зидова за плочице.

Мало је људи у нашој црквеној заједници који имају вољу и способност за све врсте послова као Спасоје Цвикић. Кад год нешто затреба, ту је Спасоје.

Прихватио се посла да направи оквир где ће бити бар на улазу, а исто тако и бар. ХВАЛА СПАСОЈЕ!



СПАСОЈЕ ЦВИКИЋ, мајстор за све послове, ставља даску изнад бара, а нови БАР је скоро завршен



ПОВЕСТ О НАСТАНКУ ЦРКВЕ СА ОЦАКОМ

„У Лесковцу има једна црква врло карактеристичној постојања. За време велике Турске силе, Лесковчани некако молбом и новцем добијају од цара ферман да моју у вароши начиниши цркву (дошле су ишли у оближње цркве где се молили Боју). Међу тим Турци охоли и силни, не іледајући на царев допуст, заірејше да ће све хришћане посећи ако се лесковчани усуде ірадиши „ћурску бојомољу“. Лесковчани се не ірејлаше, не малакшу. Они заіоведе неимару (јамачно ојеті Србину из старе Србије), да на црквеним темељима заснује оіњишише и димњак.

Турци се искује на ірађевину и уіишијају:

— А, бре, рајо, шіа то раіше?

— Лейи аіа, одговара сіа-решина Лесковчана — іра-димо кућу нашем іоју!

— А шіа ће му море то-лика?

— Лейи аіа, ево је нас у царском здрављу мноіо, а сви іреба да имамо местіа, кад дођемо своје учішељу, своје іоју.

Турци віде да толика іра-ђевина ніје налик на кућу, али с друіе сіране, оіњишише и димњак не іраде се на црквеној зіради. Слеінурамени-ма и осіаве Лесковчане на миру“.

ТЕЛЕФОНСКА ПОРУКА

- Добро вече Лазаре!

- Добро вече, оче!

- Шта Ви, побогу радите у девет сати увече у Калтону?

- Требао сам да отворим ову црквену салу да би српска омладина имала седницу, па чекам да заврше.

- Молим Вас, Лазаре, да им поручите да је њихова срамота што свештеник ради као црнац у новоме Дому у Гринзбари, а њих никад нема, него само седницају и планирају.

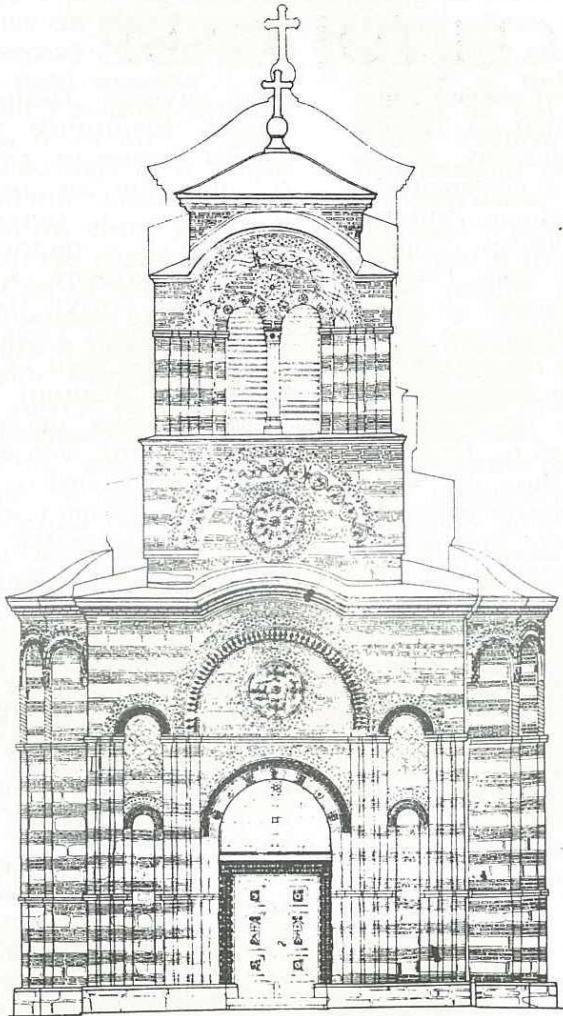
- Хоћу оче!

- Тако је им реците, Лазаре, да су нам цркве пусте и хладне, јер та иста омладина не улази у њих.

- Хоћу оче. Тако је!

- Поздравите их и кажите, да ако су српска омладина и употребљавају црквену салу, да би било потребно да зову свештеника да их благослови и са саветом упути правим путем.

- Хоћу, оче, не брините!



ЛАЗАРИЦА - ПОГЛЕД ПРЕМА УЛАЗНОЈ СТРАНИ
 Планови су почетком новембра одобрени и са Божијом и вашом помоћи треба да се што пре почне. Мислите о својој светињи.



РОЂЕЊЕ И ВАСПИТАЊЕ СВЕТОГ САВЕ

Велики жупан сепски самодржац Стефан Немца, бејаше побожан, богобојажљив, убогољубив, храбар, и украшен незлобивошћу, правдом, милошћу и кротошћу. Његова супруга Ана, кћи грчког цара Романа, ничим не изостајаше од свога мужа у благим врлинама. Пошто им се родише многи синови и кћери, тиха и побожна Ана преста да рађати по промислу Божијем, као некада Лија Јаковлева (ср. 1 Мојс. 30, 9-21). Због тога обоје силно туговаху, и веома жуђаху душом да добију још једно чедо. И пошто се богомудро посавеговахте међу собом, они стадоше на молитву и са сузама заватише ка Господу: "Госпoде Боже Сведржитељу, Ти си у старини послушао Аврама и Сару и остале праведнике, који су се молили Теби да им даш чедo, и услишиш да нас и нас грешних слуге Твоје, који Ти се моле: дај нам да нам се по вољи милосрђа Твога и по божанском промислу Твом роди мушко чедo, да оно бескрајном силом богољубивог доброверја Твог испуни своје отачаство, коме ми, слуге Твоје, по заповести Твога Божанства и Твојих апостола положисмо почетак, надајући се примити Твоју божанствену награду. И ако сатвориш ми-

лост слугама Твојим, ми Ти дајемо заједничке завете: од зачећа детињег различиемо се природне законите љубави и поштеље, и сачуваћемо се, свако за се, у чистоти тела све до краја живота, извршујући светињу у страху Твоме".

И преблагИ Господ, који је близу свима који Га истински призивају, услиши чисту молитву и ових праведника. И то би почетак неисказаних судaba Божијих које се тако очигледно показаше у животу преподобнога, чудесног и у самом рођењу, јер његово рођење би плод не само закона људске природе него и молитве. И родивши се по природи, као плод молитве, од Бога дарован, Богу се и намени. Обрадовани родитељи прославише Бога, и ускоро препородише своје чедo и водом и Духом, просветивши га божанственим крштењем, и дадоше му име Растко.

Када Растко поодрасте и ојача, родитељи га дадоше да се учи светим књигама. Имајући свагда велику радост због њега, и свагда узносећи Господу благодарне молитве, родитељи га богобојажљиво васпитаваху у сваком доброверју и чистоти. И бише начињене палате за његово пребивање, у којима он и борављаше. Има-

јући према њему натприродну безмерну љубав, родитељи увек гледаху на њега с ненаситом душом: јер лепотом тела и душе он превазилазаше сву браћу своју, и још као дете он задивљаваше све својом памећу, те сви говораху: Ово ће дете бити неко ново знамење".

Васпитан у великој љубави, доброј вери и чистоти, и научен сваком богољубљу и доброј равани, млади кнез у петнаестој години својој доби од својих родитеља један крај државе, куда би са велможама и својим вршњацима одлазио ради лова, трка и других забава. Али младога Растка је срце вукло на другу страну: окутивши од разума божанствених светих књига, које је непрестано читао, он стече почетак мудрости - страх Божији, и из дана у дан све се више и више наслађиваше божанском љубављу, као додајући огањ на огањ својом ненаситом богочежњивошћу. Запаливши душу Духом Светим, он још у раној младости свим срцем поверова истинитој речи Господњој: "Ко љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан; ко не узме кста свога и не иде за мном, није мене достојан" (Мат. 10, 31; Лк. 17, 26). И својим чистим срцем и свежим и

светлим младићким умом он разумедо да је овај живот пролазан, метежан и пустошан: царство и богатство, слава и сјај овога света су многометежни и непостојани; видљиве лепоте, обиље живота и срећа на земљи су као сенке; уживање у јелу и пићу, весеље пировање, и све човечанско на земљи - таште је и нестварно. Наоружавши се Духом Светим, богоразумљем, девственошћу, великим уздржавањем, чистом молитвом и духовном љубављу, Раско изабра десни пут: бављаше се читањем књига, ревностно одстајаше у цркви цела богослужења, љубљаше пост, избегаваше празнословље и неуместан смех, мрзаше непристојне речи и раскалашне песме које пожудношћу ослабљују младићку душу. Благ, кротак, љубазан према свима, он као ретко ко љубљаше сиротињу, и веома поштоваше монашки чин. Горећи Духом Светим, он се свагда мољаше Господу да му покаже пут спасења којим да иде. И сами родитељи његови, видећи његове узвишене врлине, осећаху се постиђени пред њим, младићем, и сматраху као да није од њих рођен него им је стварно подарен од Бога.

УСКЛИКНИМО С ЉУБАВЉУ
СВETИТЕЉУ САВИ,
СРПСКЕ ЦРКВЕ И ШКОЛЕ
СВETИТЕЉСКОЈ ГЛАВИ...

СВЕШТЕНИЦИ ПОБИЈЕНИ ЦРКВЕ РАЗОРЕНЕ А СЛИЧНО СЕ СПРЕМА

● Од 220 православних свештеника, колико их је страдало у Павелићевој НДХ усташе су убиле чак 186 ● Опљачкано а затим разорено или оштећено преко 500 православних цркава, манастира и других црквених зграда, у којима су, неретко, усташе масовно убијале децу, жене и одрасле Србе ● Од како је ХДЗ на власти у Хрватској богохуле се српске цркве и напада православно свештенство ●

У оквиру „тоталног геноцида“ који су Павелићеве усташе спроводиле над српским становништвом за време постојања тзв. НДХ, поред масовног физичког истребљења Срба, усташе су, заједно са делом католичког клера, извршиле и невиђена зверства над православним свештеницима. Опљачкали су, такође, а затим разрушили преко 300 православних цркава и манастира, а преко стотину је потом страдало од последица рата. У црквама су, неретко, масовно убијани деца, жене и одрасли Срби. Павелић је заједно са представницима католичког свештенства,

који су подлегли усташком умобољу, већ првих дана другог светског рата мржњу према Православној цркви и Србима подигли на ниво државне идеологије. Тако је невиђеним државним терором и геноцидом настојао да оствари свој монструозни план о апсолутној измени етничке структуре становништа на тим просторима.

Српска православна црква имала је на територији фашистичке творевине НДХ-а девет епископија. Српско свештенство је уосталом, као и угледнији Срби световног дела становништва, представљало главну препреку Павелићу и надбискупу Алојзију Степинцу за спровођење кроатизације „независне државе у повијесним границама“ и ширењу католичанства. Свештеници и угледнији Срби су проглашавани за притивнике великог хрватства и римокатоличанства. Због тога су, по налогу усташких власти, морали да нестану. Физичка ликвидација православног свештенства започела је упоредо са ликвидацијом Срба у НДХ, већ у априлу 1941. године. Од осам епископа, усташе су одмах убиле тројицу. Другу тројицу су (потом) депортовали у Србију, од којих су двојица умрла од последица усташког мучења, а један је интерниран у Италију. Према расположивим подацима, усташе су побиле 186 православних свештеника. Исти подаци сведоче да су многи од њих убијени на најзверскији начин. У једном писму које је упућено надбискупу, ратном злочинцу Алојзију Степинцу истиче се да су „и като

лички свећеници клали православне свештенике“. Према различитим историјским документима, у другом светском рату страдало је, од немачких и италијанских окупатора, још 31 или 34 православна свештеника.

„Сачувај нас Боже, кује, глади и — Хрватиа“

Спроводећи „тотални геноцид“ над Србима и њиховом духовном и материјалном културом, усташе су, истовремено, уз физичку ликвидацију свештенства, уништавали и објекте Српске православне цркве. Према доступној документацији, за време Павелићеве Хрватске опљачкано је, разорено, порушено, запаљено и оштећено око 430 православних црквених објеката. Има, међутим, података у којима се износи да су усташе разориле и оштетиле чак 500 објеката Православне цркве. Оно што је најстравиције, било је да су усташе неретко, пре него би разорили или запалили цркве, у њима вршили најкрвавије злочине над српским становништвом. Само у Глини је, пренего што је црква запаљена, на најбестијалнији начин убијено око 1.200 жртава. Објављена историјска грађа сведочи да су крвождерне усташе у божјим храмовима „силовали девојке, па и девојчице, а у олтарима убијали људе чекићима и металним полугама“. Према наводима поменутог писма упућеног Алојзију Степинцу, над усташким злочинима ужасавал су се чак и Немци и Италијани. „Немци су говорили да још из доба тридесетогодишњег рата код њих постоји изрека: 'Сачувај нас Боже, куге, глади и Хрвата'“.

По наредби поглавника Павелића плачкана је сва црквена имовина, а благо из многих манастира завршавало у поглавниковом трезору. Приликом рушења црквених објеката, цигле и други грађевински материјал, према историјским наводима, добијали су оне усташе, који су заклали највише Срба. У овим вандалским

рушењима нису све усташе имали исту срећу. У једном сведочењу наводи се да је „приликом минирања звоника на једној цркви крст пао на једног усташу муслимана и убио га. По свему судећи, овог усташу пристигла је Божја казна“.

Поред рушења и паљења усташе су, од православних цркава и манастира, правили касарне, стаје, па и нужнике, а разрушено је и преорано немало православних гробаља. Поглавништво и католички клер су многе православне цркве преуредили у католичке. Примера ради, ђаковачког бискупа, Анте Павелић је одликовао зато што је 23 православне цркве претворио у католичке. Јосипу Брозу то није сметало да овог бискупа, шеснаест година касније, одликује орденом братства и јединства! Иначе, уз физичку ликвидацију Срба и православних свештеника и рушења православних цркава, усташе су, у оквиру „тоталног геноцида“, вршиле и присилно покатоличавање српског становништва у еНДеХазији. Поглавништво је у том геноцидном духу, а зарад потпуног затирања српског имена, историје и културе, забранило православну веру и измислило и основало „хрватску православну цркву“.

У послератном периоду нова власт није показала никакво интересовање да срушене и запаљене српске храмове обнови. Тек пре пар година, покренута је иницијатива за обнову српских манастира у Фрушкој Гори. Манастире, које су усташе у рату запалили, зуб времена је, у поратном периоду „самоуправне социјалистичке“ Југославије, готово потпуно уништио.

Међутим, док се духовност српског народа у Србији обнавља и добија оно место које јој и припада, православна баштина и свештенство поново постају мета повампиреног усташтва у Хрватској.



КРШТЕНИ 1991.

| | |
|------------|---------------------------------------|
| ДАНИЕЛА | кћерка Миладина и Лиен Пауновић |
| СТЕФАН | син Сима и Катарине Петровић |
| РАДОВАН | син Мирка и Горане Ћеранић |
| МИХАИЛО | син Илије и Маре Шуша |
| АЛЕКСАНДАР | син Жарка и Љиљане Живковић |
| РОСА | кћерка Pasquale & Marisa Marchese |
| ДРАГАНА | кћерка Драгољуба и Душанке Лазовић |
| МАРИНА | кћерка Јована и Милице Пјевач |
| АДАМ | син Љиљане Чанковић |
| ГОРДАНА | кћерка Радојице и Стане Сојановић |
| ЈОВАН | син Душана и Драгане Огривовић |
| ЛЕОН | син Божидара и Анђеле Марковић |
| САША | син Ранка и Гордане Поповић |
| МАРКО | син Верице Ђурић |
| LEANE | кћерка Lillian Gundogdu |
| АЛЕКСАНДРА | кћерка Младена и Данке Бубуљ |
| КЕРСТИН | кћерка Hrinz and Maria Debus |
| НАТАЛИЈА | кћерка Ранка и Јулке Благоић |
| Даниела | кћерка Миодрага и Јелице Димитријевић |
| НИКОЛА | син Александра и Памеле Џорданоски |
| СИМО | син Петра и Миреле Иветић |
| МИЛА | кћерка Миливоја и Мирјане Мићовић |
| РОДИКА | Кћерка Душка и Дојне Стојановић |
| ЉУБИЦА | кћерка Бранка и Родике Урошевић |
| МИТАР | син Бранка и Родике Урошевић |

ВЕНЧАНИ 1991.

БОЖИДАР НИКОДИЈЕВИЋ и ROSA ANN MARCHESE
 ДРАГИША СЕДЛАРЕВИЋ и АНГЕЛИНА ЈЕВТОВИЋ
 ДРАГАН БАБИЋ и ANGELA FALVO
 ТОНИ МИЛОШЕВСКИ и ТАЊА HILLINGER
 НИКОЛА ТОКОВИЋ и KERSTIN DEBUS
 СЛОБОДАН МИЛЕНКОВИЋ и ВАСИЛИКИ СТОГИАНУ

УПОКОЈЕНИ 1991.

| | |
|------------------|----------------------|
| Смиљана Ђурић | Никола Кријановски |
| Ђорђе Сароз | Драгољуб Стаменковић |
| Љубица Голубовић | Драган Богуновић |
| Илија Вукота | Драгић Јанковић |
| Вјекослав Томић | |

ПРИЛОЗИ ЗА СРПСКЕ ИЗБЕГЛИЦЕ

| | | | |
|----------------------|-----|-----------------------|-----|
| Милан Николић | 500 | Манојло Поповић | 100 |
| Чедомир Оклобџија | 50 | Михаило Мијатовић | 100 |
| Марко Грмуша | 50 | Драгомир Пешић | 100 |
| Урош Дрљача | 100 | Лазар Јузбашевић | 100 |
| Петар Дрљача | 50 | Ранко Мајуновић | 20 |
| Дмитар Вранешевић | 500 | Ђуро Сучевић | 200 |
| Живомир Николић | 200 | Ратко Шиповац | 100 |
| Тоша Плачејевић | 100 | Александар Миља | 20 |
| Милан и Вера Кљајић | 200 | Милојко Југовић | 15 |
| Витомир Новаковић | 50 | Мирко Сучевић | 50 |
| Михаило Милутиновић | 10 | Михаило Милутиновић | 10 |
| Драган Илић | 50 | Видан Тодоровић | 100 |
| Раде Оклобџија | 100 | Никола Иветић | 100 |
| Витомир Обрадов | 100 | Јован Гравац | 100 |
| Мирјана Обрадов | 50 | Марко Грмуша | 50 |
| Стеван Обрадов | 100 | Тома Вукадиновић | 100 |
| Саша Кулинчевић | 100 | Михаило Милутиновић | 10 |
| Вера Станковић | 100 | Светислав Боритић | 10 |
| Радмила Радосављевић | 50 | Љубо Наградитић | 50 |
| Мара и Мира | 200 | С. Видеритић | 50 |
| Бранко Скенџић | 200 | Глигорије и Д. Хешков | 50 |
| Илија Ристић | 50 | фам. Бранка Милекић | 50 |
| Светозар Младеновић | 50 | Младен Сојевић | 100 |
| Младен Стакић | 50 | Радмило В. Живковић | 20 |
| Ксенија Радовановић | 20 | + Драгић Јанковић | 50 |
| Ратко Вујић | 30 | Смиља Алега | 10 |
| Драгомир Ђорђевић | 30 | Љиљана Чанковић | 100 |
| Нада Де Лау | 20 | Драгољуб Гвозденовић | 100 |
| Љубинка В. | 30 | Бранко и А. Пјевач | 50 |
| Петар Ђорђевић | 20 | Јован и М. Пјевач | 50 |
| фамилија Бугарски | 100 | Живота и Ивана Нешић | 100 |
| Драгољуб Рушчуклић | 20 | Љубомир Срековић | 50 |
| Спасоје Цвикић | 50 | Милош Петровић | 20 |
| Михаило Трепевски | 100 | Јово Бараћ | 50 |
| Зоран Радосављевић | 50 | Раде Јоветић | 50 |
| Обрен Поповић | 100 | Зорка Шиповац | 49 |
| Драга Савић | 100 | Коста Наградитић | 50 |
| Радован Богдановић | 20 | Витомир Јевремовић | 100 |
| Бранко и Ана Пјевач | 50 | Живадин Петровић | 200 |
| Милан Цимбаљевић | 80 | Војисав Драгићевић | 50 |
| Драган Триван | 40 | Александар Лукић | 50 |

| | | | |
|------------------------|------|-----------------------------|-----|
| Војислав Милошевић | 20 | Живадин Петровић | 50 |
| Маринко Драганић | 100 | Ранко Благић | 20 |
| Предраг Живановић | 10 | Максим Јефић | 20 |
| Момчило Карановић | 10 | Станимир Петронијевић | 150 |
| +Драгољуб Стаменковић | 20 | Ранко Момчиловић | 100 |
| Душан Бекут | 10 | Гордана Симић | 20 |
| ЦШО "Св.Сава"-Калтон | 1000 | Радмила Милекић | 50 |
| Бранко Ђорђевић | 200 | Валтер и Нада Шулц | 20 |
| Оливера Марковић | 100 | Александар Кудиан | 25 |
| Драган Бабић | 50 | Р.Стојановић | 50 |
| Ф.Г."Авала"-Гринзбара | 1000 | Милан Цветковић | 500 |
| Радмило Радосављевић | 20 | Спасоје Цвикић | 200 |
| Душан Младеновић | 50 | | |
| Душан Јованов | 100 | | |
| Степа Степановић | 20 | Хвала вам свима браћо Срби | |
| Олга Бирса | 50 | што и последњи долар одва- | |
| Вито Петровић | 10 | јате за своју Цркву и свој | |
| +Драгић Јанковић | 100 | папенички српски народ у | |
| Душан Симић | 20 | Отаџбини што страда правде | |
| Радоје и З.Јерemiћ | 20 | ради због окрутности уста- | |
| Драган Канурски | 50 | ша, који хоће за затру име | |
| Раде Зукановић | 50 | српско и веру православну | |
| Вера Богна | 100 | где год стигну. | |
| Стево Сандић | 100 | | |
| Јелена Богдановић | 100 | Наша црквено-школска оп- | |
| Спасоје Цвикић | 250 | штина није затворила рачун | |
| фамилија Бугарски | 100 | за прикупљање помоћу, како | |
| Драгољуб Рушчуклић | 20 | у новцу, тако и у роби, па | |
| Михаило Трепевски | 100 | прилоге можете донети код | |
| Зоран Радосављевић | 50 | цркве у Калтону Недељом и | |
| Обрен Поповић | 100 | предати: о. Драгомиру, | |
| Драга Савић | 100 | Виту Обрадову, | |
| Раде и Иванка Богданов | 20 | Лазу Јузбашићу, | |
| Бранко и А.Пјевач | 50 | Аци Лукићу и | |
| Душан Лаврнић | 50 | Драгом Ђорђевићу | |
| Станислав Атошевски | 10 | | |
| Душан Радивојевић | 50 | Робу такође можете донети | |
| Раде | 50 | у Гринзбару сваког уторка | |
| Владо Бошњак | 50 | кад су пензионери тамо, као | |
| Драги Ђорђевић | 50 | и петком вече кад фолклор | |
| Дени Марковић | 150 | вежба и за време школске | |
| Живко Полић | 50 | наставе. ХВАЛА СВИМА! | |
| Раде Вигњевић | 30 | | |
| Јосо Вигњевић | 50 | | |

ПРИЛОЗИ ЦРКВИ ОД 1.9.-1.12.1991.

| | | | |
|----------------------|-----|----------------------|-----|
| Јакшић Александра | 10 | Милан Станић | 5 |
| Гордана Токовић | 20 | Јован и М.Пјевач | 20 |
| Предраг Живановић | 10 | Воја Милошевић | 10 |
| Саша Кулинчевић | 100 | Софија Духон | 25 |
| Душанка Хешков | 10 | Бранко Ђорђевић | 20 |
| Жика Миленковић | 25 | Радомир Стојковић | 28 |
| Софија Духон | 10 | Јула Кончар | 5 |
| Лазо Лазич | 20 | Лабуд Ивановић | 20 |
| Радмило В.Живковић | 20 | Милан Цветковић при- | |
| Жижа Марковић | 20 | ложио 2000 чаша | |
| Бранко Ђорђевић | 50 | Стојанка Чулић | 20 |
| Александра Јакшић | 10 | Раде Глоговац | 20 |
| Симо Иветић | 20 | Драгољуб Рушчуклић | 10 |
| Милутин Борисављевић | 20 | Добривоје Недељковић | 10 |
| Светко Обрадовић | 50 | Јован Бањанин | 20 |
| Виљко Цвијетић | 10 | Живојин Марковић | 20 |
| Драгољуб Гвозденовић | 20 | Милан и С.Станић | 20 |
| о.Звонимир Јовић | 10 | Спасоје Цвикић | 100 |
| Цвита Гавриловић | 20 | | |

ПРИЛОЗИ ЗА СВЕТОСАВНИК

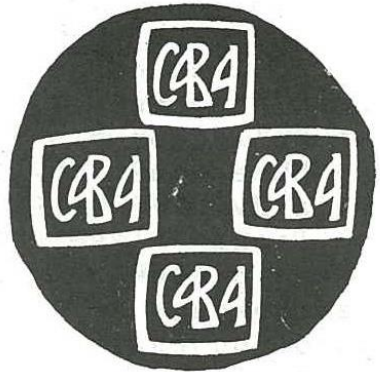
| | | | |
|--------------------|----|----------------------|----|
| Обрен Поповић | 5 | Драгомир Шокчевић | 20 |
| Радмило В.Живковић | 10 | Милутин Борисављевић | 10 |
| Јово Дубајић | 10 | Лабуд Ивановић | 10 |



**ЗА СВЕ ВЕРСКЕ ПОТРЕБЕ
ОБРАТИТЕ СЕ СВОМЕ СВЕШТЕНИКУ
О.ДРАГОМИРУ ШИПОВЦУ: 366 8390**

ПОМОЗИТЕ ИЗГРАДЊУ ЦРКВЕНИХ ОБЈЕКТАТА

САВА, СЛУГА СПАСА
 А НАШ ВОЂ И СЛАВА,
 ВЕРОМ НАС НАПАСА
 А ХРИСТОМ СПАСАВА



Свети Сава — наш бранилац али и тужилац

Најбољи синови једнога народа служе за узоре своје народу. Али они нису само узорци; они су и браниоци свога народа. Али нису само браниоци; они су и тужилоци свога народа.

Ко је био свети Сава? Свети Сава је био узор живота српском народу, ватрени бранилац свога народа пред другим народима, али и тужилац српског народа пред Богом.

Ко би то помислио? Ко би то рекао? Уствари, то је сасвим природно: онај који нас је духовно препородио с правом се може тужити на нас. Када су Јевреји већ били додијали Христу својом злобом, рече им благи Спаситељ: *Немојте мислити да ћу вас ја тужити Оцу; има (други) који вас тужи, Мојсије, у кога се ви уздате (Јов. 5, 45).* Тако је сведочио злобним људима Онај који је видео небесни свет као и земаљски и који је знао шта бива на небу као и на земљи. Он је видео, и знао, и чуо из онога света како Мојсеј тужи Богу свој народ због противљења Христу, због злобе према Месији.

Највећи Јеврејин постао је, дакле, тужилац Јевреја. Није тешко замислити ни највећег Србина као тужилаца Срба. Свети Божји могу да трпе дуже од свих осталих људи, али не могу колико Бог. Свевишњи Бог може несравњено дуже да трпи него ли сви светци Његови. Зато ми и певамо уз Велику недељу: „Слава долготерпјенију Твојему, Господи!“ Питате ли зашто би нас свети Сава могао тужити Богу? Заиста, за две или три ствари могао нас је тужити.

Прво, могао нас је тужити што смо били мека врата, па смо се лако поклонили идолима европским. Мојсеј се жалио Богу на Јевреје као на тврдоврат народ. Свети Сава се може жалити на нас као на народ мековрат.

Друго, могао нас је тужити што су врховници српски уздигли и папу и Мухамеда изнад њега.

Питате ли, зашто нас је још могао свети Сава тужити Богу? Заиста, за пет или за десет ствари могао нас је тужити. Прво, због школе без вере; друго, због политике без поштења; треће, због војске без јединства духа; четврто, због брака без верности, и тако даље.

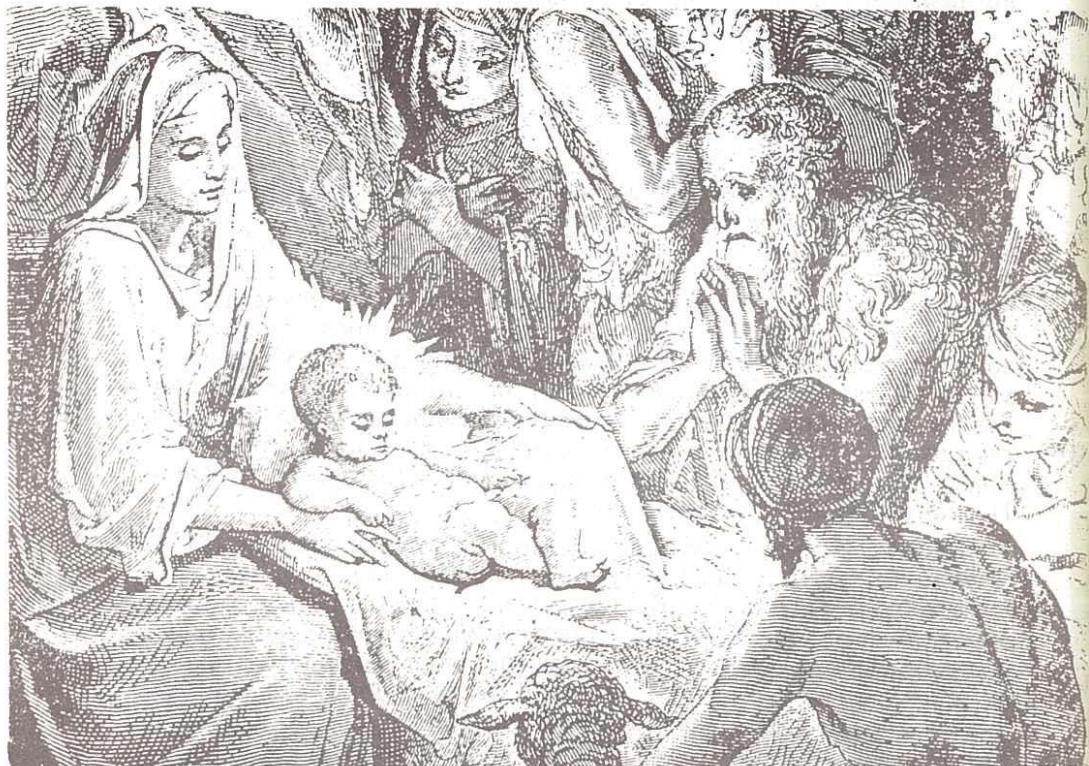
Да ли још питате зашто нас је наш свети Сава могао тужити Господу Богу? Заиста, због десет или двадесет ствари могао нас је тужити. Због безбрачних развратних матораца; због брачних, а лакоислених младића; због бездушних интервјуа; због грамжљивих самаца без деце; због нечиста ума; због прљава језика; због богохулства; због увреде родитеља; због исмевања учитеља; и због такмичења у надмудривању место у братском помагању, и због нечега што смо ставили и нечега што нисмо ставили: ставили смо пред палату Народне скупштине споменике коњима, а не људима којима треба подражавати; а нисмо ставили крст на онај фараонски споменик Незнаном јунаку на Авали.

И још за многе и многе грехове и лудости наше могао нас је тужити свети Сава Христу Богу својему. Но, ако нас је и тужио, он се молио за помиловање наше, и Господ нас је ударио и помиловао. По својој недостижној мудрости, која, тако рећи, безбројним очима гледа сву прошлост од почетка и сву будућност до краја, Господ даје онај лек који одговара болести и онај венац који одговара поштењу сваког човека и сваког народа. Па ни свети Сава неће никада молити Бога да Бог убије његов народ, него да га у поштењу помилује, а у болести да му даде горчину, горак пелен против грознице; ај, браћо, пелен против грознице среброљубља, и грознице властољубља, и грознице самољубља, и грознице сластољубља, против свих грозница свих погрешних љубави, којима је овај народ заменио био љубав према Богу и љубав према ближњем. Амин.

† Владика Николај

SVETOSAVNIK

SAINT SAVA PARISH PUBLICATION



*Мир Божји
Христос се роди!*

БАДЊЕ ВЕЧЕ ЋЕМО ДОЧЕКАТИ
КОД НОВОГ ДОМА У ГРИНЗБАРИ.
ВЕЧЕРЊЕ И ОСВЕЋЕЊЕ БАДЊАКА БИЋЕ У 7.УВЕЧЕ

БОЖИЋ - СВЕТА ЛИТУРГИЈА У КАЛТОНУ